

Róma 8

Lekció: Ez. 37.1-14

Textus: Róm. 8.5-17

2001. máj. 13.

Gazdagrét

Élet a Lélek erejében

Ezékiel próféta megrázó erejű látomását olvastuk a lekciónban. Isten, így kell mondjuk, egy temetőbe vezeti őt, amely halottak kiszáradt, szétdobált csontjaival van tele. Sokkoló lehetett, amikor Isten nekiszegelte a a prófétának kérdést: vajon életre kelnek-e még ezek a csontok? Gondoljunk bele a helyzet iszonyatába!

Fény derül arra, hogy a holt tetemek Isten népe, Izrael, amely Ezékiel korában a babiloni fogásiban van. Isten azonban kész megújítani őket, megeleveníteni, helyreállítani népét. Ezért parancsolja Ezékielnek a látomásban, hogy hívja az Úr Lelkét, aki eljőve életre kelti a csontokat.

El tudod-e képzelni ugyanezt ma? Láthat-e Isten bennünket - engem, téged - ugyanilyen halottként? Elhangzik-e a kérdése feletted és felettem, Isten gazdagréti református népe felett: vajon életre kelnek-e még ezek a csontok?

Én úgy látom, hogy többünk felett elhangozhat. Isten szövetséges népének tagjaként halott voltunkban csak a Szentlélek eleveníthet meg. Pál apostol egy olyan életről ír, amely valójában semmiben sem különbözik attól, amit a csonttemető képe tár elénk. Ez a *test szerinti élet*, amely sivár, meddő, látszatélet. Ezzel szemben adja elénk a *Lélek erejében való életet*. Ne engedd magad megtéveszteni! Izrael népe élt, dolgozott, pihent, szaporodott, imádkozott Babilonban is - Isten szemével nézve mégis halottak voltak. Ne gondold, egy pillanatig se véld magától értetődőnek, hogy veled nem ugyanez a helyzet. Látszólag élsz, valójában halott vagy. Jöjjetek, lássuk, mit tanít az apostol a test szerinti, valamint a Lélek szerinti életről!

I. A test szerinti élet

Először a test szerinti ill. a Lélek szerinti élet fogalmát kell tisztáznunk. Semmiképpen ne gondoljunk az emberi test és az emberi lélek téves és káros szétválasztására, amely gondolat szerint a fizikai test az alacsonyabbrendű, bűnös valónk, a lelkünk pedig a nemes, a tiszta, az örök részünk. Ennek a gondolkodásnak semmi köze a bibliai gondolkodáshoz, és természetesen az igazsághoz sem.

A "test" kifejezés az ember Istentől független természetét jelenti. Más szóval az ember bűnös természetéről van szó. A Lélek pedig Isten Szentlelke. "Lelki" mindaz, ami a Szentlélek uralma alatt van az életünkben.

Pál azt írja, hogy *"akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek."* Mi irányította, vezérelte lépéseidet, döntéseidet, vágyaidat az elmúlt héten? Mit tettél Istenre figyelve, őérte, vagy a vele való kapcsolatból fakadóan? Ezzel a két egyszerű kérdéssel világossá válik, hogy test szerint jársz, vagy Isten szerint élsz. A test szerinti élet jellemzője, hogy a test dolgaival törődik. Semmi megdöbbenő, égbekiáltó dologról nincs itt szó. A "törődik" kifejezés mögött a "gondol" ige áll. Mivel van tele a fejed és - természetesen ezzel együtt - a szíved is? Ezek persze lehetnek olyan gondolatok, célok, vágyak, amelyeket minden áron rejtve akarsz tartani. De lehetnek teljesen semlegesnek, ártatlannak tűnő ügyek is. Lehetőséged adódott több pénzt keresni, és nem szalasztottad el az alkalmat. Udvarolni kezdted és biztató választ kaptál. Sikertől rávenned a házastársadat, hogy új televíziót vegyetek. Elhatároztad, hogy többet nem tárgyalasz azzal, aki megbántott téged. ... Látszólag nem nagy dolgok ezek. A kérdés csak az, hogy mindennapi dolgaidnak van-e köze az Úr Jézus Krisztushoz? *A test szerinti élet egyik jellemzője, hogy teljesen önmagára koncentrál, öntörvényű, önmagából merített erővel önmagáért cselekszik, és ennek következtében Istent figyelmen kívül hagyja.*

Máskor azonban éppen ennek az ellenkezőjében jelentkezik. Istenre koncentrálnak, minden porcikájában Istennek akar tetszeni. Amikor az ember megtér, Isten iránti szeretetből, hálából és lelkesedésből szeretné, ha azonnal minden megváltozna az életében. Teljes erőbedobással támad rá a bűneire és veti bele magát a Krisztus követés alapvető gyakorlatába. Buzgón olvassa a Bibliát, imádkozik, gyülekezetbe jár, bizonyosságot tesz - és mindez a Szentlélek munkája. Azután különböző próbákba engedi Isten, betegségekbe, csalódásokba, kísértésekbe, és ő ugyanazt az intenzív, vidám és látványos keresztyén életet kívánja folytatni (Gyakran éppen a gyülekezet más tagjainak elvárásai miatt!). A Szentlélek azonban mást akar tanítani és munkálni, állhatatosságra akar nevelni, a hitet akarja megerősíteni, meg akar tanítani a hitet megtartani, a jó és rossz között különbséget tenni. Összetör, hogy formáljon. A lelkesedés már nem megy úgy, mint korábban. A test, az emberi "én" már nem képes produkálni azt, amit korábban a Lélek adott. Saját erőből nem meríthető, ami a Szentlélektől való. Ugyanakkor folytatni akarod, mások miatt és magad miatt is. Többeknek ezen a ponton vált testivé, önerőből valóvá a keresztyén élete, és ebből fakad a kudarc. Ennek egy jele, ha - ahogy említettem korábban - Istent figyelmen kívül hagyod, közömbössé lettél iránta.

Egy másik formája a testi "keresztyén" életnek a törvénykezés. Arra törekszik, hogy mindenben eleget tegyen Isten törvénye követelésének. Az ilyen ember Isten törvényéből erkölcsi rendszert épít fel magának, aminek - úgy gondolja - meg tud felelni. Kínosan ügyel a szabályokra, amelyek száma folyamatosan gyarapszik. Önmagát ellenőrzi nap mint nap, szinte méri, hogyan halad előre a megszentelődés útján. Már kevesebbszer csattan fel, letette a cigarettát, és nemsokára a kávéval szemben is felveszi a harcot. Ehhez abból merít segítséget, hogy másokkal összehasonlíttja magát, és úgy látja, azok bűnösebbek, mint ő. A törvénykezésből vagy arrogáns, kritikus, gögös magatartás fakad (a "test", az én óriásivá nő a "sikerek" láttán), vagy teljes összeomlás és kétségbeesés (felismeri, hogy a test nem képes eleget tenni a törvény követelésének). Az ilyen ember is önmaga körül forog, és nem az Isten dolgaival törődik.

"A test törekvése halál" - írja az apostol. Az, aki magában bíz, önmagára épít, önmaga határozza meg a mércét, önmagáért és saját (akár nemes) céljaiért él, halott az Isten számára. Olyannyira élettelen és elveszett, mint a csontok Ezékiel látomásában. Fájdalmas, ha Isten népe nem a Szentlélek megelevenítő, mindig jelenlévő erejében, hanem önmaga saját testi okoskodásában és magabizásában él.

Ez a gondolkodásmód, törekvés, beállítottság nemcsak az Isten előtti halált, hanem az Istennel szembeni ellenségeskedést is magában hordozza. A halál képén túllépve Pál ellenségeskedésről beszél; a testi életvitel lázadás Isten ellen, ellenségeskedés Istennel, valamint aki test szerint él, nem lehet kedves Isten előtt. Mindezek fényében újra tedd fel magadnak a következő kérdéseket: Mi irányította, vezérelte lépéseidet, döntéseidet, vágyaidat az elmúlt héten? Mit tettél Istenre figyelve, érte, vagy a vele való kapcsolatból fakadóan?

Láttunk néhány példát a testi "keresztyén" magatartásra. Az alábbi idézet jól illusztrálja ezt Szabó Imre budapesti esperes naplójából (1926. febr. 27.):

"Egy hónapig nem tartottam csendes órát és már végleg kiéhezett lelkem. Ezek az üres napok végleg ellenem kiáltanak. Nem csináltam semmit. Vasárnap prédikáltam, hűségesen készültem, konfirmandusoknak pontosan órát adtam, lapot magam írtam, de úgy érzem, ez kevés, ennyi munka nem elég és nem elégít ki, úgy tetszik, semmit nem csináltam. A testi kényelem is rám nehezedett. De felvertél, Atyám, Uram, mint haszontalan szolgát, tunyaságomból. Éjjélkor jött Szentlelked és megszorongatta nyavalyás, hűtlen és pislákoló lelkemet. Szorongatott a szégyenre és bűnbánatra. Az egész házamnépe aludt, feleségem csendesen lélegzett, kicsi gyermekeim édesen szenderegtek, s én fehér alsóruhámban térdre borultam ágyam előtt. Semmiségem tudata lesújtott, olyan szegénynek, olyan árnyéknak, olyan lelki soványnak éreztem magam. Oh, Atyám, éreztem, hogy gúnyosan nevelsz rajtam, aki képes voltam az imádság ereje nélkül élni. Már-már kezdtem magamban, a magam erejében bízni, és elég esztelen és ostoba lelkészi szolgálatomban szentséges erődöt nélkülözni. ... Nem éltem közösségben veled, Atyám, én Megváltó Krisztusom. Megszentelő,

belső, feszítő, békességet adó erőid aludtak bennem. Nem bűnben, nem testi bűnben jártam, aludtam. De Te felvertél, nem hagytál tespedni. ... Bánj velem, mint szolgálóddal, akit hűtlenségen fogtál. Míg hűségét be nem bizonyítja, és állhatatossággal meg nem pecsételi, ne éreztesd vele szíved és orcád melegét. Kell nekem a vessző, dorgálás, fenyítés. ... De ma, mintha mennyei áram zúgott volna rajtam keresztül, még az izmaid is megfeszültek bele. Már őrt állok, már ébren vagyok!" (Ég, de meg nem emésztetik, 41-42)

A szorgalmas, de nem Isten erejében bízó, és ezért terméketlen élet "test szerinti" élet. Az idézet azonban arra is rámutat, hogy ki szabadít meg a terméketlenségből, hogyan támad élet a halálból. A Szentlélek az, aki megelevenít, aki életet ad. Ugyanaz, aki életet lehelt a csontokba Ezékiel látomásában, életet lehelt belénk is az Úr Jézus Krisztusban.

II. A Lélek szerinti élet

A Szentlélek erejében való élet alapja a bizonyosság, amellyel Pál a római gyülekezethez fordul: *"Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha az Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé."* Aki Jézus Krisztusé, abban a Szentlélek vett lakozást. Pál háromszor is említi, hogy a Szentlélek lakik a keresztyén gyülekezet tagjaiban, Jézus Krisztus követőiben. Ennek tudatosítása az első lépés, hogy a testi "keresztyén" élet helyett Lélek szerint járjunk. A Szentlélek elfoglalt téged is, mint egy épületet. Beléd költözött, folyamatos, és végleges lakozást vett benned a megtérésekor. Nem albérlő, aki beköltözik és kiköltözik, és nem is olyan valaki, aki idővel továbbáll. Jelen van benned, ezt Krisztus váltságának érdeméért kaptad.

Isten Lelke, az élő Isten maga szüntelenül aktív, cselekvő benned. Ahogy megvan a test törekvése, gondolata, úgy a Lélek sem tétlen bennünk. Egyáltalán nem! Pál hangsúlyozza, hogy ő annak Lelke, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül. Ennél többet nem mondhat a bennünk lakozó Szentlélek hatalmáról. Aki lakozást vett bennünk, ugyanazt teszi, mint amit a megfeszített és eltemetett Jézussal tett: életre kelt. *"A Lélek törekvése élet és békesség"* - írja az apostol.

Az életrekeltés azonban kötelezettséggel jár. Adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk, hanem a Léleknek, hogy Lélek szerint járjunk. De a test a test dolgaira törekszik, a Lélek a Lélek dolgaira, a test ellenségeskedés Istennel szemben, míg a Lélek az Isten akaratára támaszt fel, így e kettő összeütközésbe kerül. A test, a régi éned arra törekszik, hogy független legyen Istentől, magaddal légy elfoglalva, magadból és magadért élj. A Szentlélek, aki a Krisztus Lelke, arra hív, hogy Isten akaratát keresd, és vele és érte élj. Tudnod kell erről a harcról. A összeütközésben meg kell ölnöd a test cselekedeteit. Felismerve, hogy a te életedben milyen formát ölt az énközpontú, saját erőforrásokra támaszkodó élet, engedj a tartozásodnak. A Krisztus Lelke lakozik benned, meríts erőt belőle, engedelmeskedj az Úrnak, és öld meg, hagyd hátra az Istentől független vágyakat, célokat, döntéseket.

A Lélek két másik munkája is segítségére van az Isten szerinti életben. Az egyik, hogy a Szentlélek vezet. Ahol nem te diktálsz, ahol nem a test akarata valósul meg, ha Lélek szerint akarsz élni, újra és újra meg fogod kérdezni, hogy Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem. A vezetés leggyakrabban nem kérdés és felelet formájában történik, tudniillik hogy te, ha vezetést vársz, felteszel egy kérdést, amire Isten válaszol. A Lélek vezetése a a Lélek szerinti életben, a Lélek szerinti járásban valósul meg, azaz abban a mély életközösségben, amire Isten hívott el Krisztusban. A vezetés nem azt jelenti, hogy válaszokat kapsz és előre látod az utat, hanem azt, hogy tudod, életed nem vakvágányon, hanem a Krisztus útján halad, ha látod, ha nem látod azt az utat, akkor is.

A Szentlélek egyik legcsodálatosabb munkájával fejezi be az apostol ezt a szakaszt, ami a bátorítás hatalmas forrása lehet számunkra: *"... a fiúság lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: 'Abbá, Atya'. Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk."* Figyeljete oda erre a hangra, ápoljátok a Lélek e belső bizonyágtételét, engedjétek, hogy eljusson hozzátok újra és újra. Mert nincs nagyobb bizonyosság, mint az a megfoghatatlan

megerősítés, amit a lelkünk megismer, amikor a Szentlélek bizonyosságot tesz, hogy az Atya gyermekei vagyunk. Szeretett, elfogadott, örökbefogadott gyermekei. Mitől fosztja meg magát az, aki test szerint él! Nem élheti át a mennyei Atya szeretetének kedves érintését, valamint a gyermeki hit és bizalom saját szívében való megszületését.

Isten Szentlelke legyen kegyelmes hozzánk, és látogasson meg bennünket, ahogyan Szabó Imrével tette! Akkor élet támad ott, ahol ma még csak csontok vannak az Isten népében. ÁMEN!